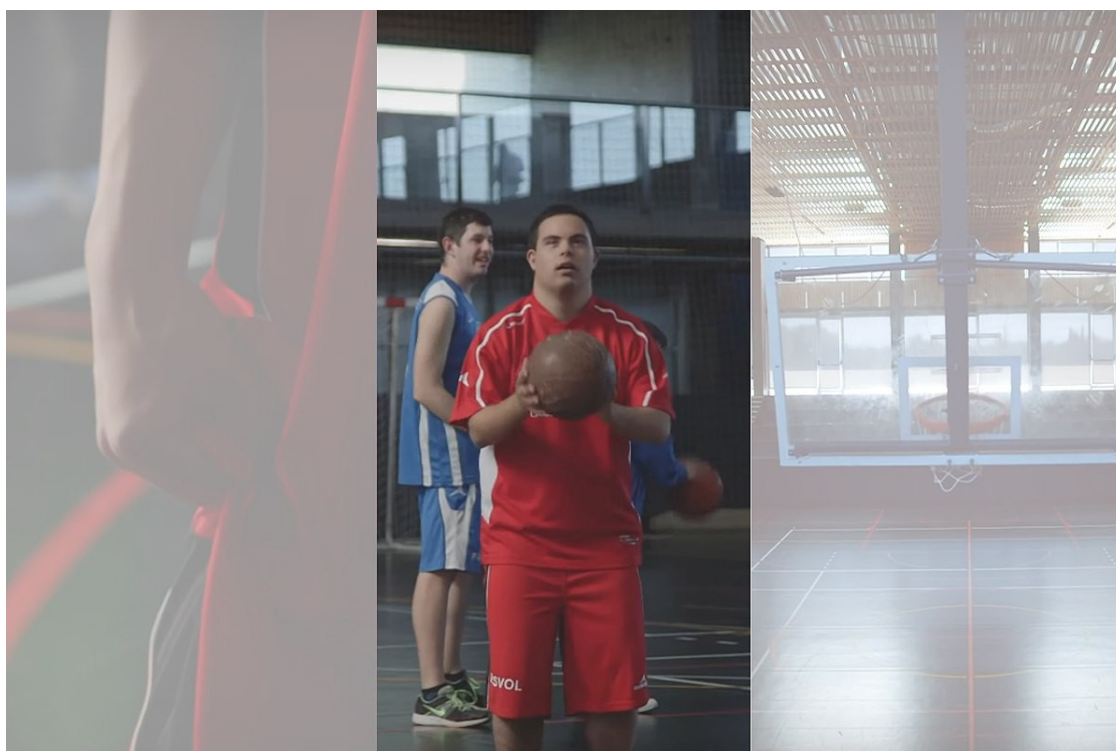

Enrique Ballester: guanyar sense jugar

Les reflexions d'un periodista que escriu sobre l'altra cara de l'esport

Un jugador de l'Asvolcall Down Lleida | Alma, la xarxa social social

La vida alimenta metàfores a base de camins. Aquests camins tenen començaments, pujades, baixades, revolts, cruïlles i finals. Tothom en vol un, de camí: els que acostumen a valdre la pena ofereixen la recompensa durant el trajecte, sense que importi tant la meta i, en els millors, ni tan sols cal una meta. A Lleida han trobat un d'aquests camins privilegiats. Té forma d'equip de bàsquet.

[noitext]

El periodista Enrique Ballester reflexiona sobre esports i valors. Ho fa a Alma, una nova manera de parlar de la realitat social

(https://miradesambanima.org/?utm_source=naciondigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=) . Amb actitud i optimisme. Des de la diversitat. I a partir de les històries de l'Obra Social "la Caixa". Alma, la xarxa social social vol ser també un punt de trobada de les infinites realitats socials del nostre món.

Sovint el futur no s'entén sense el passat. A Albert Molias i a Ramon Arqués els mou una idea potser del passat, però que està donant a llum un projecte amb una empenta imparable cap al futur. Consideren que l'empresa que van conèixer, ?la Caixa? més familiar, els va donar molt en el seu moment, i ho havien de tornar d'alguna manera. El mateix de l'empresa en concret val amb la societat en general: en jubilar-se es van fer voluntaris. En Ramon fa més de mig segle que està vinculat al bàsquet, i de seguida l'Albert, delegat de l'Associació de Voluntaris de ?la Caixa? a Lleida, va pensar en ell per utilitzar l'esport com a eina educativa.

"No queda clar qui ensenya a qui".

En Ramon va ser un formador pioner als planters catalans, introductor precoç del bàsquet femení. Ara és un guia generós per als jugadors de l'Asvolcall Down Lleida (<http://downlleida.org>), un líder que estima i es fa estimar, tant que no queda gaire clar qui ensenya a qui. Ajudar persones amb autisme o síndrome de Down, explica, ha fet que sigui més comprensiu, més pacient, més feliç. Els jugadors, al seu torn, protagonitzen episodis que evidencien el que han guanyat: autoestima, responsabilitat, confiança.

A la pista del pavelló Juanjo Garra de Lleida, la victòria és relativa. La victòria gairebé mai rau en el resultat. Guanyar és a vegades més simple: saber a quina cistella has de tirar, i en quina has de defensar. Guanyar també és aprendre a fer botar una pilota, tenir amb qui xocar els cinc abans de començar un partit. Guanyar és assumir sempre que la derrota és una possibilitat sense traumes. A vegades guanyar és més senzill encara: sentir que pots fer-ho, que saps fer-ho, que hi participes. Guanyar és sentir-te prou segur per dir-li a la mare que no t'acompanyi al pavelló, que hi pots anar tot sol. Guanyar és a vegades saber-te útil per a l'equip. Tenir algú a qui anomenar company i amic.

"El creixement és infinit perquè la victòria és el camí".

L'Albert va contactar amb les associacions locals. El primer dia que van proposar la seva idea, la de muntar un equip de bàsquet, hi van anar vuit pretendents. Ara hi ha 30 jugadors en dos equips. El creixement supera la barrera de la nomenclatura: ja existeix la secció de gimnàstica rítmica i es prepara la de futbol sala. La dinàmica serà la mateixa: oferir l'oportunitat, treballar les capacitats i posar a disposició graons cada vegada més alts (de l'entrenament, als tornejos no competitiu; d'aquí, a les lligues comarcals; després, a les nacionals?). El creixement és infinit, perquè la victòria és el camí. Un camí sense fi. Un dels preferits.

[noticiadiari]2/188237[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/187919[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/187538[/noticiadiari]